

[Arnth Jensen.]

M. Olsen og andre i, at de unge skal vide, at det kommer ikke af sig selv. Jeg er helt enig med Dansk Idræts-Forbunds formand, landsretssagfører Leo Frederiksen, der ligesom jeg har hævdet og hævder gang på gang, når vi står overfor idrætsungdommen, at det er dens pligt at yde efter evne og mere, end den får i statstilskud. Men jeg vil sige til det ærede medlem og den højtærede finansminister, at det kan ikke aflæses af kontingentet. Jeg indrømmer, at man har hjulpet idrætten meget gennem de nye gymnastiksale, idrætspladser o. s. v., som er opført med kommunal støtte, men der bliver ikke gjort nær det, der skal gøres. Mange, mange steder i landet mangler der en hel del, og dér har det vist sig, at idrætsfolk ikke alene yder deres kontingent, men de yder også en arbejdsindsats, således at de har kunnet præstere at bygge ikke alene idrætsanlæg, men også klubhuse og sågar idrætshaller. Det er en indsats, som man ikke må glemme. Der er en anden ting, man heller ikke må glemme; det er, at de delingsførere og ledere, som frivilligt sætter deres arbejdskraft ind på dette arbejde, ikke får den aflønning, som man ellers fra statskassens side mener at et sådant arbejde skal betales med.

Den højtærede finansminister var også inde på dette. Han har modtaget en redegørelse både fra Dansk Idræts-Forbund og fra De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger, ikke alene om anvendelsen af tipsmidlerne, men også om de kontingenter, som vi opererer med. Jeg tror, at den højtærede finansminister vil indrømme mig, at disse redegørelser ikke blot viser en forsvarlig administration, men også, at det er en meget betydelig indsats, både direkte og indirekte, der er ydet af danske idrætsudøvere i det frivillige ungdomsarbejde, og jeg har også omtalt den indsats, delingsførere har ydet.

Må jeg have lov til at nævne en ting til fra denne indberetning. De nedlagte skydebaner skulle genopbygges efter kapitulationen, og udgifterne til dette var meget store. I 1948 foretoges der en optælling af antallet af skydebaner over hele landet. Man kom dengang op på 800, i dag har vi 1 200. Disse skydebaner er anlagt af frivillig arbejdskraft og ved indsamling af frivillige

bidrag. Det ville være langt under værdien at vurdere disse 1 200 baner til ca. 7 à 8 mill. kr. Det er, hvad den danske ungdom selv har ydet i disse år, så man skal ikke sige, at det ikke er ret meget. Man siger, at der ydes så rigeligt; ja, men hvad er det da, vi står og taler om? Har den højtærede finansminister, har de ærede medlemmer prøvet at regne ud, hvad det er, de unge får?

Jeg kan fortælle det ærede medlem hr. Lars M. Olsen, at en dansk gymnast ude på landet af tipsmidlerne får 3 kr. og 32 øre om året. Tror det ærede medlem, at man kan lave så forfærdeligt store spring for dette beløb? Mener det ærede medlem, at det er så mange penge, at man kan smide om sig med dem? Man skulle se efter, hvilke beløb det i virkeligheden drejer sig om, før man udtaler sig.

Men ikke nok med det. Som jeg nævnte, trues i dag det frivillige ungdomsarbejde af ungdomsskolelovens bestemmelser. Jeg anerkender til fulde lovens gode formål, men den konkurrence, den medfører for det frivillige ungdomsarbejde, er jeg bange for. Vi, der står i det frivillige, folkelige ungdomsarbejde, har mange konkurrenter, der arbejder på at få fat i de unge. Ikke mindst må vi, der fortrinsvis arbejder i landets forsamlingshuse, der alt for mange steder endnu er i en dårlig forfatning — folketinget burde måske overveje, om ikke der var grund til af kulturelle hensyn at sætte ind heroverfor — kæmpe en kamp mod byernes forlystelsesindustri, der virker mere dragende, og denne kamp bliver for ulige for os. Nu kommer denne ungdomsskolelov, der byder ungdommen bedre lokaleforhold og lærerkræfterne en timeløn, som det frivillige arbejde slet ikke kan konkurrere med, og, hvad vi skal lægge meget mærke til, de unge skal intet — intet — yde; de skal kun modtage. Er det rimeligt at stille os overfor denne konkurrence og så stadig sige til os: Hvad yder I? Yder I noget? Jeg mener, det ville være et stort tab, om det folkelige, frivillige arbejde, som danske højskoleelever og danske delingsførere vederlagsfrit har gjort i foregåendeslægtled, et arbejde, som ikke har været gjort af trang til løn, men af glæden ved arbejdet, skal stagnere. Vi kræver ikke statsforsorg, tværtimod, vort arbejde hviler og skal hvile